

1885-12-29

AFSENDER

Johan Borup

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Skamstrup

Omtalte personer:
Johan Borup
Viggo Pedersen
Agnete Skovgaard
Joakim Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 47 nr. 29

DOKUMENTINDHOLD

Et meget kærligt brev fra Johan Borup med lykønskning om forlovelsen.

TRANSSKRIFTION

Mappe 47-29

Skamstrup 29 Dec. 85

Kjæreste Kim

Du troe jo rimeligvis, at siden jeg ikke har givet et eneste livstegn, har jeg allerede glemt Dig og Din forlovelse. Men deri tager Du fejl.

Jeg har tværtimod adskillige gange – især på min morgentur gået og tænkt mig glad når jeg tænkte på Dig. Og så her jeg ikke vidst, hvad jeg skulle sige til Dig, for jeg fandt dog det var for flovt at snyde med en af disse lykønskninger, der føles som når man rækker tungen ud af vinduet. Noget stort har jeg da heller ikke fundet på, jeg kan blot i al simpelhed sige Dig, hvordan jeg har følt med begivenheden. Først blev jeg voldsom glad; men når man ikke kender noget og ikke har set den, man håber er lykkelig, så bliver der noget almindeligt ved den glæde; det kender du nok; "han er blevet forlovet"; det er alt man ved. Men så fortalte Viggo mig hvor lykkelig Du var; og jeg forstod, at dette var ikke sådan ganske almindeligt. Du ved jo

-2-

nok, kære Kim, at man man kende folk udmærket godt og fra mange sider, men den dag, de forlover sig kommer en ny side frem, som de færreste kender; og om dette nye er så eller så, det er det som er det spændende. Men Du har min agtelse Kim, Og jeg vil sige Dig, at jeg lykønsker Dig inde fra mit inderste Hjærte.

Du er ingen distanceblender, Kim, det håber jeg heller ikke Du tror! men deraf kan Du slutte, at når nogen kommer til at holde af Dig, så glemmer de Dig ikke igen. Og fra det Øjeblik, jeg så Dig med rødmende Kinder i Rue de Seine, slog det mig, at Du var en, jeg måtte holde af. Dit ejegode sjælfulte danske vesen var så uendelig velgørende for mig. Når vi spadserede dernede i Luxemborg haven og talte sammen og jeg fik lejlighed til at snakke op om mineyndlingstanker, var det ofte for mig, som om jeg havde glemt dem, men huskede dem nu med en gang. Og det var kun fordi jeg følte mig i slægt med Dig, at det vågnede. Jeg ved godt, at det var til langt større befrielse og glæde for mig selv end for Dig, hvad jeg sådan talte op om, men jeg ved også, at Du har mere end engang holdt mig vågen. Og sådan noget glemmer man ikke. Når Dit ærlige Kim

-3-

ansigt viste sig på ruden, hvor jeg sad og læste, kunde jeg med et føle mig så umådelig hjemlig.

At nu et menneske bliver lykkelig, sådan rigtig lykkelig ned til bunden, det er mig altid en svir at vide. For jeg er så et med den overbevisning, at verden er til for at skaffe lykke. Jeg kender godt til det modsatte; men jeg bøjer mig altid til den side, hvor solen kommer. Og hvert glimt at lykke er for mig bevis på, hvad livets højeste mening er. Men når det nu træffer de, jeg holder af så kan Du selv lægge sammen og forstå at min nydelse forhøjes. – Viggo viste mig hendes billede, hun ligner ganske, især på øjnene, Aksel, som jeg kendte som dreng hos Gregersen, han var noget så yndig at se på som lille, at jeg godt kan huske, jeg lignede ham ved et mindste af Rafaels to engle. Det morer mig at kende hende i ham. Jeg har derved en slags begreb om, hvordan hun er.

Jeg beder Dig hilse hende så venligt fra mig og fortælle hende, at Du omgås en sådan bede. Ganske vist har I Du og jeg I ikke set hinanden synderligt et års tid, og sidst vi mødtes var jeg gnaven af mavepine, og Du tilbageholden måske fordi jeg var tvær. Men ellers håber jeg da, Du ikke helt har glemt mig. Jeg har jo nok den følelse, når jeg er sammen med jer malere, som om jeg er en hund i et spil kegler. Men jeg kan nu alligevel ikke lade være med at komme sammen med jer.

-4-

Jeg har altid fundet det er sådan, et højst brilliant Folkefærd. Og specielt Viggo, som er min gamle barndomskammerat, og Dig, som jeg først så på mine aldrende dage, nærer jeg en særdeles interesse for. Jeg er, på ære sjældent så fornøjet ved at tale om ordentlige ting, med nogen som med jer. I lærer mig så umådelig meget både med had I ved, har tænkt, og hvordan I er, og samtidig er I så uhyre elskværdige til at høre på hvad en anden siger.

Jeg ved nu ikke, om dette brev hænger sammen, for Julius spiller i Stuen under.

Når jeg kommer til byen, skal jeg ud til Dig. Men jeg vilde dig sende Dig dette brev forud, at jeg ikke skulle være alt for længe med mig

Farvel Du lykkelige Kim

Din Johan Borup

Skaustrup 29 Dec. 85

Kæreste Kim.

Du tror jo rimeligt, at, siden jeg ikke
har givet et eneste brev, har jeg allerede glemt
Dig og din forlovelse. Men deri tager du fejl.
Jeg har tvertimod adskillige gange - især
på mine morgenture - gået og tænkt mig glad,
når jeg tænkte på Dig. Og så har jeg ikke
vidst, hvad jeg skulde sige til Dig, for jeg
snavsede dog det var for flovt at vide med
en af disse lykkeskinner, der føles som når
man rækker tungen ud af vinduet. Noget
stort har jeg da heller ikke fundet på,
dit kan blot; al rimelighed sige Dig, hvor
dan jeg har følt ved bevisenheden. Først
blev jeg voldsom glad; men når man ikke
kender noget nærmere og ikke har set den
man håber på lykkeligt, så bliver der noget
almindeligt ved den glæde; det kender du
nok. "Man er blevet forlovet"; det er alt man
ved. Men så fortalte Viggo mig hvor lyk-
kelig du var, og jeg forestod, at dette var
ikke sådan ganske almindeligt. Du ved jo

mak, Kære Tim, at man kan kunde fatte
nummeret godt og fra mange sider; men den
dag, de forlaved sig komme en ny side frem,
som de ferreste kendte; og om dette nye er
så eller så, det er det som er det spændende.
Men Du har min ægtelse, Tim. Og jeg
vil sige Dig, at jeg lykønsker Dig inde
fra mit inderste hjerte.

Du er ingen distanceløser, Tim, det
kæber jeg, heller ikke, du tror! Men derfor
kan Du slutte, at når nogen kommer
til at holde af Dig, så glemmer de Dig
ikke igen. Og fra det øjeblik, jeg så
Dig med rødmen i kinden: Que de
Seine, slo det mig, at Du var en, jeg
måtte holde af. Dit ejegode sjelffulde
danke voren var så uendelig velgørende for
mig. Når vi spærrede dørene i Luxembourg
haven og talte sammen og jeg fik lejlighed
til at snakke op om mine yndlingsstæder,
var det ofte for mig, som om jeg havde
glemt dem, men huskede dem en gang
gang. Og det var kun fordi jeg fillte mig:
slegt med Dig, at det våggede. Jeg ved godt,
at det var til laust større befjelse og glæde
for mig selv end for Dig, hvad jeg sådan
talte op om; men jeg ved også, at Du har mere
end engang holdt mig vågen. Og sådan noget
glemmer man ikke. Når Dit ærlige Tim -

aurigt vist sig foruden, hvor jeg sad
og heste, Kunde jeg med et føle mig så unød-
delig kjaemlig.

At man et menneske bliver lykkelig, sådan
vistes lykkelig med til bunden, det er mig al-
tid en vis at vide. For jeg er joat med
den overbevisning, at verden er til for at
skaffe lykke. Jeg kunde godt til det med
sikke; men jeg bøjer mig altid til den side,
hvor solen kommer. Og hvert glimt af lykke
er for mig bevis på, hvad livets højeste mening er.
Men des det nu træffer dem, jeg holder af,
så kan du selv begre sammen og forstå at
min nydelse forhøjes. - Viggo viste mig kendes
billeder; han ligner ganske, især på øjnene, Akkel,
som jeg kendte som dreng hos Gregerosen, han
var noget så gudst at se på som lille, at
jeg godt kan mærke, jeg lignede ham over
den mindste af Rafaels to engle. Det mover
mig at Kunde hende i hoved. Jeg har derved
en slags begreb om, hvordan hun er.

Jeg heder Dig kære hende så venligt for mig,
og fortælle hende, at du omgås en sådan hende.
Ganske vist har ^{du og jeg} ikke set hinanden synder-
ligt et års tid; og sidst is midtes var jeg
gravet af mavepine, og du tilhænder, me-
ske fandt jeg var toer. Men ellers høres jeg
da, du ikke helt har glemt mig. Jeg
har jo nok den følelse, når jeg er sammen
med jer maleri, som om jeg er en hende i
et spil Kexler. Men jeg kan nu alligevel
ikke lade være at komme sammen med jer,

jeg har altid fundet det er sådan et højt
brillant folkefærd. Og specielt Viggo, som
er min gamle barndomskammerat, og Sig, som
jeg først så på mine aldrende dage, mener
jeg en rendiles interesse for. Jeg er, på en
speldent så forvundet ved at tage an ordentlige
ting med nogen som mig. I lever mig
så umiddelbar meget bide ved hvad I ved,
har tænkt, og hvordan I er, og samtidig er
I så ukjendte til at høre på hvad
en anden siger.

Jeg ved nu ikke, om dette brev kommer
rammen, for Julius spiller i stuen under.
Når jeg kommer til byen, skal jeg ned til
Dig. Men jeg vilde dog sende Dig dette brev
fordi, at det ikke skulde være altfor
længt med mig.

Farvel Du lykkelige Kier.

Din

Johan Borup